משניות מבוארות

מסכת בבא בתרא פרק י

כ"א אדר

מתנת אמן בלא קנין, **וחכמים אומרים**, שמה שאמרו דברי שכיב מרע כסתובין ומסתלקין דמי רק אם חלק נכסיו **בשעת דברי קימין, מפני שאינו יכול לכתוב.** וחשו חכמים שלא תערף דעתו כשדיבר שאינו יכול לכתב לתקנות, **אבל לא בחל.** שיש תקנה בקנין ובכתיבה, ואין צריכים לחוש שמא תערף דעתו, **רבי יהושע אומר,** אפילו **בשבת אמרו** שדברי קימין, אף על פי שאין ראוי לתקנה. **קל וחומר בחל,** דסובר דלא שרעאי לכתיבה אין הכתיבה מעכבת, **כיוצא בו** בדומה **למחלקת** חכמים זכין **לקטן,** כיון שאין לו יד לזכות לעצמו ממון שנותנים לו לכן תקנו חכמים שיהא אחר זוכה ומקבל לצרכו. ואין **זכין לגדול.** שהרי יכול לזכות בעצמו. **ודברי רבי אליעזר.** **רבי יהושע אומר, לקטן אמרו** שזכין לו אבל לא פי שאין לו יד בעצמו לזכות ואין יכול לעשות שליח, **קל וחומר לגדול.** שזכין לו אפילו שלא בפניו.

ח) נפל הבית עליו ועל אביו, או עליו ועל מורישיו, קנו אחיו שאין לו בנים, ומתו שניהם היורש והמורישׁ, **והיתה עליו** לו **ועל יבמו, הבן מת ראשון ובעל חוב,** ולא היו לו נכסים של עצמו. **יורשי האב אומרים הבן מת ראשון, ואחר כך מת הבן.** וכן בשני אחיו יורשין של זה שיש לו נכסים מת ראשון שהורשׁ כלום, וממילא אין לבעל חוב ולכתבת אשה כלום מן ירשת האב אז האת. **בעלי החוב אומרים, האב מת ראשון ואחר כך מת הבן, ואחר כך מת הבן,** ונכסיו שיורש משעבדים לנו ואנו רוצים לגבות החוב מנכסיו שיורש מאביו. **בית שמאי אומרים, יחלוקו** יורשי האב שם יורשי הבן. דסברי בית שמאי שכר העומד לגבות יבמים בנכסים, **ובית הלל אומרים,** נכסים **בחזקתן.** דסבירא להו שעשה המוצא מחברו ראיה. **ט) נפל הבית עליו ועל אשתו, בעל חוב אומרים, נכסים** דהיינו מהאב אז שלא יבוא לידי בעלה, **בחזקתן.** ולא פרשו בית הלל אי בחזקת יורשי הבעל, כיון שאחריותן עליו. אי בחזקת יורשי האשה כיון שהקדר שלה. **כתבה מנה** שהותרים לאלמנה ומאתים לבתולה, **בחזקת יורשי הבעל.** כיון שעדין לא בשרותה קנמי. **נכסים הנכסים והיוצאין עמה** דהיינו נכסי מלוג (שהבעל אוכל פרות ואם פחתו פחתו לה, ואם הותירו הותירו לה) **בחזקת יורשי האב** שלה, דהינו יורשי האשה. דקנין פרות דבעל לאו בקנין הגוף דמי. **י) נפל הבית עליו ועל אמו** שאין לאלמנה ואין לה בן אחר, יורשי הבן שאמרים האשה מתה תחלה, וירש הבן נכסיה. ואמו יורשי הבן. **אלו ואלו** בית שמאי ובית הלל **מודים, שיחלוקו** כיון שעשיהן באין מכחן ירשה בנכסים שהחזיקו ביד האשה, **אמר רבי עקיבא מודה אני בזה,** פרושו גם בזה אני סובר שיש מחלקת ובית הלל סברי **שהנכסים בחזקתן,** דהינו

כ"א אדר

אם כן למה כותבין את העליון, הרי בסוף השטר חוזר וכופל דבריו, **שאם תמחק אות אחת מן התחתון יתמד מן העליון. ג) כותבין גט לאיש,** וחותמין לו, **אף על פי שאין אשתו עמו.** והוא יגרש אותה מתי שיצדיקה. דהלא הבעל מתגרשת בעל כרחה. דמן הסתם אין אדם מקדים פרעניות לעצמו. וישכחיה הבא לגבות היא צריכה להביא ראיה מתי הגיע הגט לידה. **והשובר** שטר שהשאיר בקבלה הכתבה מיד בעלה. כותבין **לאשה אף על פי שאין בעלה עמה.** דלאשה חוב היא לה, ולבעלה זכות. וזכין לאדם שלא בפניו. והיא בתעדר לחזרה בו שלא יבוא לידי בעלה, עד שתקבל הכתבה מבעלה, כדי שלא תפסיד הכתבה. **ובלבד שיהא ממיין** הקבלה ולאשה. דאם לא כן חישינן בגט שמא יכחוב שם אשת חברו שמשו כשמו ויתן לה. ובשובר שמא הוא אחרת להפסיד לה כתבתה ותאמר שמשמה כשם זו **ותתן השובר לבעלה של** אחר. **והבעל נותן שכר** לבעל הסופר. בין שכר הגט. דכתיב (דברים כד. א) "וכתב ונתן", ובין שכר השובר. דזכות הוא לו שלא תבא לגבות גם פעם שניה. והיינו במקום שאין הכותבים כתבה, שהוא צריך לבקש שלא לה. אבל במקום שכותבין כתבה הלא צריכה להחזיר הכתבה. ובשובר שמא הכתבה בידה לא תגבה. ואם נאבד הכתבה והוא משלם לה. היא צריכה לתן שכר השובר. **דתנינן** הוא בשבילה. **כותבין שטר לוה, אף על פי שאין מלוה עמו.** ובגמרא (ב"מ יג. א) איתא רב אסי סובר דזקא בשטר אקניתא, דהיינו שמקנה למלוה נכסים תכף בשעת כתיבת השטר. דבשעה הלוה בלא קנין חישינן שמא יכתב לוה בניסן ולא ילוה עד תשרי, ויבא בעל חובו לגבות נכסים שמקבל מניסן עד תשרי שלא כדין. אבל בלא קנין, ותכף בשעת התחיימה משעבד לו הנכסים. **ואין כותבין שטר למלוה עד שיהא לוה עמו** ובשעת הלוה. **ואם** לא יכתב **אין** בעל חובו שלא יגבה. **ומודים** בעל חוב שלא יגבה **בנכסים** שלא בפניו. **ואם** לא יכתב **אין** לאשה כלום, ואין האשה יורשת בעלה. **ובית הלל אומרים, נכסים** דהיינו כסף צאן ברזל שהבריאה עמה מבית אביה. **בחזקתן.** ולא פרשו בית הלל אי בחזקת יורשי הבעל, כיון שאחריותן עליו. אי בחזקת יורשי האשה כיון דהקבר שלה. **כתבה מנה** שהותרים לאלמנה ומאתים לבתולה. **בחזקת יורשי הבעל.** כיון שעדין לא בשרותה קנמי. **נכסים הנכסים והיוצאין עמה** דהיינו נכסי מלוג. **בחזקת יורשי האב** שלה, דהינו יורשי האשה. דקנין פרות דבעל לאו בקנין הגוף דמי. **י) נפל הבית עליו ועל אמו** שאין לאלמנה ואין לה בן אחר, יורשי הבן שאמרים האשה מתה תחלה, וירש הבן נכסיה. ואמו יורשי הבן. **אלו ואלו** בית שמאי ובית הלל **מודים, שיחלוקו** כיון שעשיהן באין מכחן ירשה בנכסים שהחזיקו ביד האשה, **אמר רבי עקיבא מודה אני בזה,** פרושו גם בזה אני סובר שיש מחלקת ובית הלל סברי **שהנכסים בחזקתן,** דהינו

ח) נפל הבית עליו ועל אביו, או עליו ועל מורישיו, קנו אחיו שאין לו בנים, ומתו שניהם היורש והמורישׁ, **והיתה עליו** לו **ועל יבמו, הבן מת ראשון ובעל חוב,** ולא היו לו נכסים של עצמו. **יורשי האב אומרים הבן מת ראשון, ואחר כך מת הבן.** וכן בשני אחיו יורשין של זה שיש לו נכסים שהורשׁ כלום, וממילא אין לבעל חוב ולכתבת אשה כלום מן ירשת האב אז האת. **בעלי החוב אומרים, האב מת ראשון ואחר כך מת הבן, ואחר כך מת הבן,** ונכסיו שיורש משעבדים לנו ואנו רוצים לגבות החוב מנכסיו שיורש מאביו. **בית שמאי אומרים, יחלוקו** יורשי הבן שם יורשי האב. דסברי בית שמאי שכר העומד לגבות יבמים בנכסים, **ובית הלל אומרים,** נכסים **בחזקתן.** דסבירא להו שעשה המוצא מחברו ראיה. **ט) נפל הבית עליו ועל אשתו, בעל חוב אומרים, נכסים** דהיינו מהאב אז שלא יבוא לידי בעלה, **בחזקתן.** ולא פרשו בית הלל אי בחזקת יורשי הבעל, כיון שאחריותן עליו. אי בחזקת יורשי האשה כיון דהקבר שלה. **כתבה מנה** שהותרים לאלמנה ומאתים לבתולה. **בחזקת יורשי הבעל.** כיון שעדין לא בשרותה קנמי. **נכסים הנכסים והיוצאין עמה** דהיינו נכסי מלוג (שהבעל אוכל פרות ואם פחתו פחתו לה, ואם הותירו הותירו לה) **בחזקת יורשי האב** שלה, דהינו יורשי האשה. דקנין פרות דבעל לאו בקנין הגוף דמי. **י) נפל הבית עליו ועל אמו** שאין לאלמנה ואין לה בן אחר, יורשי הבן שאמרים האשה מתה תחלה, וירש הבן נכסיה. ואמו יורשי הבן. **אלו ואלו** בית שמאי ובית הלל **מודים, שיחלוקו** כיון שעשיהן באין מכחן ירשה בנכסים שהחזיקו ביד האשה, **אמר רבי עקיבא מודה אני בזה,** פרושו גם בזה אני סובר שיש מחלקת ובית הלל סברי **שהנכסים בחזקתן,** דהינו

מסכת בבא בתרא פרק י

כ"א אדר

פרק א גט פשוט, עדיו מתוכו. ומקשר, עדיו מאחוריו. **פשוט שכתבו עדיו מאחוריו ומקשר שכתבו עדיו מתוכו,** שניהם פסולים. רבי חנינא בן גמליאל אומר, מקשר שכתבו עדיו מתוכו, כשר, מפני שיכול לעשותו פשוט. רבן שמעון בן גמליאל אומר, הכל כמנהג המדינה: **ב** גט פשוט, עדיו בשנים. ומקשר, בשלשה. **פשוט שכתבוהו בז עד אחד, ומקשר שכתבוהו בו שני עדים,** שניהם פסולין. כתב בו זזזין מאה דאונין סלעים עשרין. זזזין מאה דאונין תלתין סלעין, אין לו אלא מנה. כסף זזזין דאונין, ונמחק, אין פחות משתים. כסף סלעין דאונין, ונמחק, אין פחות משנים. דרכוהו דאונין, ונמחק, אין פחות משתים. כתוב בו מלמעלה מנה ומלמטה מנה, הכל הולך אחר התחתון.

מנהג המדינה, ואם המנהג בין בפשוט ובין מקשר אפילו אמר לו שיכתב שטר פשוט וכתב מקשר כשר. כיון שמנהג המדינה בשניהם לא דוקא אמר לו, אלא מראה מקום שאומר לו אם תרצה תוכל לקבל על עצמך לכתב לו, **ותנא** קמא סבר דפסול. דמקפיד הוא שיכתב כמו שאמר לו. **ב) גט פשוט עדיו בשנים,** שצריך רק שתי עדים, **ומקשר בשלשה עדים,** שקפ תקנו חכמים, שטר **פשוט שכתבוהו בז עד אחד, ומקשר שכתבוהו בו שני עדים** שניהם **פסולין.** דכשם שפשר שיש בו עד אחד פסול מדאורייתא, כך מקשר שכתבוהו בו רק שתי עדים פסולו מדאורייתא. ודחכמים עשו חזוק לדבריהם כשל תורה. **כתב בו** בשטר שלוה שכתב **מאה דאונין סלעין עשרין,** והיה צריך לכתב חמשה ועשרים סלעים. דיש ארבעה זוזי בסלע. **אין אלא עשרין.** דיד בעל השטר על התחתונה. דהמוציא מחברו עליו הראיה. **וכתב בו זזזין מאה דאונין תלתין סלעין,** שהוסיף חמש סלעים. **אין לו אלא מנה,** מאה זזזים. ומה שכתב תלתין מפרשינן שלשים סלעים גרועים שהם מאה זזזים טובים. ואם כתוב בו **כסף זזזין דאונין, ונמחק כסף** שהיה כתוב אחר דאונין, **אין פחות משתים.** אבל יותר משתים אינו יכול לגבות. וכן **כסף סלעין דאונין, ונמחק, אין פחות משנים.** וכן **דרכוהו דאונין, ונמחק,** אין **פחות משתים.** כתוב בו **מלמעלה מנה ומלמטה מאתים,** שם הכל הולך **מלמעלה מאתים ומלמטה מנה,** הכל **הולך אחר התחתון.** ובלבד שלא יהא בשורה שאחרונה. שאין למדין משיטה אחרונה, שאין העדים יכולין לקרב תחימתן כל כך בסמוך, ומניחין רוח, ויכול לזיף ולהוסיף ביניהם שיטה אחת.

בחזקת יורשיה שהיה של האשה מן האב דהרי מת הבעל בחייה בחזקה בנכסים, ואחר יורשיה דהיינו יורשי האשה מבית אביה מתיחסת. ויורשי בעל הנכסים לעולם נחלה זו משעבט זה שהחזיק לשבט אחר. **אמר לו בן עזאי, על החלוקין אנו מצטערין,** דהינו בית שמאי שהקודמות שתנא קמא אומר, שהחלוקין היו בית שמאי בית הלל שם מצטערין, ולא דיי **בזה אלא שבאת לחלוק עלינו את השוין** בדין שהוא קמא בשלשה שמאי ובית הלל שוין, אתה רוצה לומר שגם בזה בית שמאי ובית הלל חולקין.

פרק ב כל השטרות קרויין גט, ופשוט הינו כשטרות שלנו. ומקשר, היה מנהגם לכפל השטר ולתפרם, והעדים חותמין על התפר. שפניהם חלק אחד שבתב שטה או יותר, ובופל השטרין הכתובות על החלק, ומקושרן. ועד אחד חותם גם הקרע מבחוץ. וחוזר וכותב בו שלשה פעמים. ואם רצה יכול להרבות בשטרים. ובלבד שיהיה בעדים כמו השטרים. והגט תקנו חכמים לבהנים שיכתבו מקשר. מפני שקבקנים היו ואחר כך לא יכלו להחזיר בשותיהן. שכתן אסור בברושה ועד שיגשה מקשר אולי יתחרט ולא יקרענה. וכשם שתקנו מקושר בגט. כך תקנו בשאר שטרות. שלא יכלו חכמים למי שיוצאה לעשות כן. **א) גט פשוט עדיו מתוכו, ומקשר עדיו מאחוריו, פשוט שכתבו עדיו מאחוריו ומקשר שכתבו עדיו מתוכו,** שניהם פסולים. שלא נעשו בתקון חכמים. ואם שטר הוא אינו גובה בו מן הלקוחות. ואם גט אשה הוא אינה מתגרשת. **רבי חנינא בן גמליאל אומר, גט מקשר שכתבו עדיו מתוכו כשר. מפני שיכול לעשותו פשוט** שפותח התפירות ונעשה פשוט אבל פשוט אי אפשר לעשותו מקשר. **רבן שמעון בן גמליאל אומר, הכל כמנהג המדינה,** ואם המנהג בין בפשוט ובין מקשר אפילו אמר לו שיכתב שטר פשוט וכתב מקשר כשר. כיון שמנהג המדינה בשניהם לא דוקא אמר לו, אלא מראה מקום שאומר לו אם תרצה תוכל לקבל על עצמך לכתב לו, **ותנא** קמא סבר דפסול. דמקפיד הוא שיכתב כמו שאמר לו. **ב) גט פשוט עדיו בשנים,** שצריך רק שתי עדים, **ומקשר בשלשה עדים,** שקפ תקנו חכמים, שטר **פשוט שכתבוהו בז עד אחד, ומקשר שכתבוהו בו שני עדים** שניהם **פסולין.** דכשם שפשר שיש בו עד אחד פסול מדאורייתא, כך מקשר שכתבוהו בו רק שתי עדים פסולו מדאורייתא. ודחכמים עשו חזוק לדבריהם כשל תורה. **כתב בו** בשטר שלוה **מאה דאונין סלעין עשרין,** והיה צריך לכתב חמשה ועשרים סלעים. דיש ארבעה זוזי בסלע. **אין אלא עשרין.** דיד בעל השטר על התחתונה. דהמוציא מחברו עליו הראיה. **וכתב בו זזזין מאה דאונין תלתין סלעין,** שהוסיף חמש סלעים. **אין לו אלא מנה,** מאה זזזים. ומה שכתב תלתין מפרשינן שלשים סלעים גרועים שהם מאה זזזים טובים. ואם כתוב בו **כסף זזזין דאונין, ונמחק כסף** שהיה כתוב אחר דאונין, **אין פחות משתים.** אבל יותר משתים אינו יכול לגבות. וכן **כסף סלעין דאונין, ונמחק, אין פחות משנים.** וכן **דרכוהו דאונין, ונמחק,** אין **פחות משתים.** כתוב בו **מלמעלה מנה ומלמטה מאתים,** שם הכל הולך **מלמעלה מאתים ומלמטה מנה,** הכל **הולך אחר התחתון.** ובלבד שלא יהא בשורה שאחרונה. שאין למדין משיטה אחרונה, שאין העדים יכולין לקרב תחימתן כל כך בסמוך, ומניחין רוח, ויכול לזיף ולהוסיף ביניהם שיטה אחת.

משניות מבוארות

לו דין פלוני, וזה בורר לו דין פלוני וכך וכך שטרותיו, שלא יחזרו בהן. **ולו מעשה בית דין,** כגון שטר אגרתרבא, שיורד לנכסיו. אין כותבין **אלא מדעת שניהם.** ושניהם נותנין שכר הסופר בשטרי בורר. **רבן שמעון בן גמליאל אומר, שניהם** שני הבעלי דינים **כותבין** שני שטרות של שטרות לבדן. **לזה לצעמו ולזה לצעמו.** דאמר ליה אחד לשני לא ניתא לי דתהדיני ליה כתוקף גבי זכותי דדמית עלי בארי שאורב עלי, וקל פעם שתראה זכותי תבא בעלילות עלי, דלכל אחד כותבין לו רק זכויותיו, ולא זכותי השני. **ה) מי שפרע מקצת חובו, והשליש** הפקיד **מקצת את שטרו** בשליש. **בזמן** אדם אחר, **ואמר לו הלוה לשליש,** אם **לא יתני לך שאר החוב מכאן ועד יום פלוני, תן לו מלוה שטרו לגבות** את כלו. ולא יכנה ממנו אותו מקצת שפרע, **הגיע זמן ולא נתן, רבי יוסי אומר, יתן לו.** דאסקמכתא שאמר לו אם יתן ישלם לו עוד פעם קנינא. ואף על פי שקנאנס, שהיה סובר שיוכל לקנים התנאי ולא קים. **רבי יהודה אומר, לא יתן.** דאסקמכתא לא קנינא. **ו) מי שנמחק שטר חובו,** ויש עדים שנמחק על ידי מים. **או** נשקשקו מעצמו. **מעידין עליו עדים** שידועים אימתי נכתב. ומה היה כתוב בו. **ובא המלוה לפני בית דין ועושין לו קיום,** שהבית דין כותבים לו **איש פלוני בן פלוני נמחק שטרו ביום פלוני,** וכותבין לו כל מה שהיה כתוב בשטר הסכום והזמן. **ופלוני ופלוני עדיו,** ואין בית דין צריכין להזכיר לבדר מם הם כשרים. **מי שפרע מקצת חובו** ויש לחוש שמא יבא לגבות עוד פעם מהחלק ששלם. **רבי יהודה אומר, יחליף.** יקרע אותו שטר ויכתב לו שטר אחר על החלק שנפרע. **רבי יוסי אומר, יזהב** שובר, **אמר** לו **רבי יהודה, נמצא יזהב** הלוה **צריך להיות שומר שובר מן הבעבדים,** דאם יאבד יבא לגבות כל החוב. **אמר לו רבי יוסי, כך יפה לו שישמור שובר מן הבעבדים** וימהר לפרע, **ולא יוציא כחו של זה** שלו מלוה. דאם יכתב לו שטר אחר, לא יוכל המלוה לגבות אלא מזמן שטרו השני. **ז) שני אחין אחד עני ואחד עשיר, והניח לבן אביהן מדרש, ובית הבד,** שדורסין שם זיתים לשמן. **עשאן** אביהן **לשכר** לחשביה, **והשכר לאמצע.** ואין העשיר יכול לומר לו תשביר חלקך לבד דאין דרך להשביר דברים אלו לחצאים (ש"ר) **עשאן לעצמן** דהיינו מדרש לחרוזת בני אשה שפוחתו. ובית הבד לזיתים של עצמו. אינו יכול לבעוי לכוף אחיו לחשביר אותם, אלא **הרי העשיר אומר לעני קח לך בעדים** שיחממו **לך** ויחבשו **במדרש,** אז **קח לך זיתים ובוא ונעשם בבית הבד** המעמדים בבית הבד, דבאותו חזקה שהיו אבינו תשמש בהם בם עכשיו. ומפרש בגמרא דאף על פי דקל דבר שאין בו דין חלוקה אומרים גוד א' ואגוד, **נותן שכר** לחלקים אלו אמר אביי אקנה לחלקך, הבא מן שאחד עני אינו יכול לומר אגוד, דהיינו אקנה לחלקך, אדהכא אי לו מעות לקנות. **שנים שהיו בעיר אחת** שישמשותיהן **אם אחד יושב על שמעון ואם אחר יושב על לוי, אין יכולין להוציא שטר חוב זה על זה.** דקל אחד יכול לומר לשני הקדרתי לך השטר הזה שהיה בידי כשפרעת לי והשטר הזה אדם אחר יכול להוציא עליהן שטר חוב. דקל אחד מדחי ליה גבי שני.

אם כן למה כותבין את העליון, שאם תמחק אות אחת מן התחתון, יתמד מן העליון: **ג** כותבין גט לאיש שאין אשתו עמו, והשובר לאשה אף על פי שאין בעלה עמה, ובלבד שיהא מכירן, והבעל נותן שכר. כותבין שטר לוה אף על פי שאין מלוה עמו, ואין כותבין למלוה, עד שיהא לוה עמו, והלוה נותן שכר. כותבין שטר למוכר עד שיהא לוקח עמו. ואין כותבין לוקח, עד שיהא מוכר עמו, והלוקח נותן שכר: **ד** אין כותבין שטרי ארוסין ונשואין אלא מדעת שניהם, והחתן נותן שכר. אין כותבין שטרי גירושין אלא מדעת שניהם, והמקבל נותן שכר. אין כותבין שטרי ברורין וכל מעשה בית דין אלא מדעת שניהם, ושניהם נותנין שכר. רבן שמעון בן גמליאל אומר, שניהם כותבין שנים, לזה לצעמו ולזה לצעמו: **ה** מי שפרע מקצת חובו והשליש את שטרו ואמר לו, אם לא נתתי לך מכאן ועד יום פלוני תן לו שטרו, הגיע זמן ולא נתן, רבי יוסי אומר, יתן. **ו)** מי שנמחק שטר חובו, ויש עדים שנמחק על ידי מים, **או** נשקשקו מעצמו. **מעידין עליו עדים** שידועים אימתי נכתב. ומה היה כתוב בו. **ובא המלוה לפני בית דין ועושין לו קיום,** שהבית דין כותבים לו **איש פלוני בן פלוני נמחק שטרו ביום פלוני,** וכותבין לו כל מה שהיה כתוב בשטר הסכום והזמן. **ופלוני ופלוני עדיו,** ואין בית דין צריכין להזכיר לבדר מם הם כשרים. **מי שפרע מקצת חובו** ויש לחוש שמא יבא לגבות עוד פעם מהחלק ששלם. **רבי יהודה אומר, יקרע.** אותו שטר ויכתב לו שטר אחר על החלק שנפרע. **רבי יוסי אומר, יזהב** שובר, **אמר** לו **רבי יהודה, נמצא יזהב** הלוה **צריך להיות שומר שובר מן הבעבדים,** דאם יאבד יבא לגבות כל החוב. **אמר לו רבי יוסי, כך יפה לו שישמור שובר מן הבעבדים** וימהר לפרע, **ולא יוציא כחו של זה** שלו מלוה. דאם יכתב לו שטר אחר, לא יוכל המלוה לגבות אלא מזמן שטרו השני. **ז) שני אחין אחד עני ואחד עשיר, והניח לבן אביהן מדרש, ובית הבד,** שדורסין שם זיתים לשמן. **עשאן** אביהן **לשכר** לחשביה, **והשכר לאמצע.** ואין העשיר יכול לומר לו תשביר חלקך לבד דאין דרך להשביר דברים אלו לחצאים (ש"ר) **עשאן לעצמן** דהיינו מדרש לחרוזת בני אשה שפוחתו. ובית הבד לזיתים של עצמו. אינו יכול לבעוי לכוף אחיו לחשביר אותם, אלא **הרי העשיר אומר לעני קח לך בעדים** שיחממו **לך** ויחבשו **במדרש,** אז **קח לך זיתים ובוא ונעשם בבית הבד** המעמדים בבית הבד, דבאותו חזקה שהיו אבינו תשמש בהם בם עכשיו. ומפרש בגמרא דאף על פי דקל דבר שאין בו דין חלוקה אומרים גוד א' ואגוד, **נותן שכר** לחלקים אלו אמר אביי אקנה לחלקך, הבא מן שאחד עני אינו יכול לומר אגוד, דהיינו אקנה לחלקך, אדהכא אי לו מעות לקנות. **שנים שהיו בעיר אחת** שישמשותיהן **אם אחד יושב על שמעון ואם אחר יושב על לוי, אין יכולין להוציא שטר חוב זה על זה.** דקל אחד יכול לומר לשני הקדרתי לך השטר הזה שהיה בידי כשפרעת לי והשטר הזה אדם אחר יכול להוציא עליהן שטר חוב.